

РЕШЕНИЕ

№ 26014

гр. София, 31.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 44 състав, в
публично заседание на 01.07.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **5937** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 АПК вр. чл. 172, ал. 5 ЗДвП.

Образувано е по жалба на Д. А. Р. от [населено място], подадена чрез адв. В., срещу Заповед № 25-4332-002637 от 13.05.2025 г., издадена от И. В. Й. – полицейски инспектор към отдел „Пътна полиция“ - СДВР, с която е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ - временно спиране от движение на МПС за срок от 3 месеца.

В жалбата се твърди, че оспорената заповед е незаконосъобразна, тъй като в нея не е посочено спрямо кое МПС се налага ПАМ, не е установено по категоричен начин мястото на нарушението, не е доказано, че А. С. е извършил нарушението по чл. 104Б, т. 2 ЗДвП. Излагат се доводи, че АНО не е разгледал хипотезата, че С. би могъл да е влязъл в завоя с несъобразена скорост, не е посочил спецификата на МПС /като например задвижване чрез задно предаване/, неопитност на С., който е млад шофьор, поради което ЗППАМ незаконосъобразно е издадена спрямо Д. Р.. По тези съображения се иска отмяна на оспорения административен акт.

Ответникът – И. В. Й. – полицейски инспектор към отдел „Пътна полиция“ – СДВР в писмени бележки депозиран на 26.06.2025 г., изготвени от юрк. К., оспорва жалбата и моли за отхвърлянето ѝ с присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Административен съд София-град, Трето отделение, 44 състав, след като се запозна с доказателствата, представени с административната преписка намира от фактическа и правна страна следното:

С процесната Заповед на жалбоподателката е наложена принудителна административна мярка -

временно спиране от движение на ППС за срок от 3 месеца. Мярката е наложена на Р. в качеството ѝ на собственик, който допуска, организира или предоставя управлението на моторно превозно средство на лице за участие в нерегламентирани състезания по пътищата, отворени за обществено ползване, или ги ползва за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари – за срок три месеца. Процесното ППС, лек автомобил Б. , е било управлявано от сина ѝ А. С. С., който на 12.05.2025 г. около 23:40 часа в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]е управлявал ППС /собственост на Д. Р./, като на кръстовището образувано между [улица]и [улица], извършвайки маневра десен завой и по [улица]срещу номер 51 умишлено рязко увеличава оборотите на двигателя с цел превъртане на задвижващите колела, занася и поднася автомобила, с което преднамерено извежда автомобила извън контрол.

За извършеното нарушение на чл. 104Б, т. 2 от ЗДвП на водача на горепосочено МПС с рег. [рег.номер на МПС] – А. С. С. е съставен АУАН № GA № 1149425 от 13.05.2025 г., връчен на нарушителя без възражения.

По делото е приета без оспорване административната преписка по издаване на ЗППАМ, включително и доказателства относно компетентността на административния орган постановил оспорения акт, докладна записка от 13.05.2025 г., изготвена от Ж. И. Л., НП № 25-4332-012023 от 02.06.2025 г., с което на А. С. С. е наложена наказание – глоба в размер на 3000 лева и лишаване от право да управлява МПС за 12 месеца, СРМПС №[ЕИК].

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което жалбата е процесуално допустима, а разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

С оглед приетите по делото заповед № 81213-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, заповед № 5133-6400 от 07.07.2023 г. и заповед № 5133-9572/13.09.2024 г. на директора на СДВР, съдът приема, че обжалваният административен акт е издаден от валидно оправомощен материално и териториално компетентен орган, а именно И. В. Й. – полицейски инспектор към отдел „Пътна полиция“ - СДВР.

Оспорената заповед е обективизирана в писмена форма, подписана е от издателя си, като съдържа и изискуемите по чл. 59, ал. 2 на АПК реквизити, включително фактически и правни основания за издаване на акта. При постановяване на заповедта не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, още по-малко такива с характер на съществени, годни да доведат до отмяна на обжалвания акт. ЗППАМ е издадена въз основа на АУАН, съставен от компетентен орган, при спазване на задължителните реквизити по съдържанието му и процедурата за съставянето и връчването му. Същият е официален удостоверителен документ по смисъла на чл. 179, ал. 1 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК, който се ползва с презумптивна доказателствена сила за това обстоятелство съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП. Към

административната преписка са приложени писмени доказателства, удостоверяващи наличието на фактическите основания, мотивирали органа да издаде заповедта. Неоснователни са възраженията свързани с мястото на извършване на нарушението. От описателната част на АУАН, в ЗППАМ и в докладната записка приложена по делото безспорно се установява мястото на извършване на нарушението „на кръстовището образувано между [улица]и [улица]и извършвайки маневра десен завой и по [улица]срещу номер 51“.

Не представлява съществено процесуално нарушение липсата на посочване в диспозитива на заповедта на марка и регистрационен номер на процесния автомобил, тъй като тези белези изрично са описани в обстоятелствената част и за нарушителя не може да възникне никакво съмнение относно тези обстоятелства, което да му попречи да се защити. Наред с това в ЗППАМ изрично е посочен номер СРМПС /приложено по делото/, от съдържанието на което се установяват всички индивидуализиращи белези на ППС, което се спира от движение – марка, модел, регистрационен номер, собственик.

Съгласно чл. 171 т. 2 от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка - временно спиране от движение на пътно превозно средство. Предпоставка за издаването на заповед с правно основание по различните състави на чл. 171 от ЗДвП, е извършено от водача на МПС административно нарушение, предвидено в хипотезата на същата, което се установява с АУАН, съставен от компетентните длъжностни лица по реда на ЗАНН. Съобразно посоченото в чл. 171, т. 2, б. „м“ от ЗДвП, принудителната административна мярка „временно спиране от движение на пътно превозно средство“ се налага на собственик, който допуска, организира или предоставя управлението на моторно превозно средство на лице за участие в нерегламентирани състезания по пътищата, отворени за обществено ползване, или ги ползва за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари - за срок три месеца.

От приложените по делото писмени доказателства безспорно се установява, че С. е управлявал МПС марка Б. и умишлено рязко увеличава оборотите на двигателя с цел превъртане на задвижващите колела, занася и поднася автомобила, с което преднамерено извежда същия извън контрол.

Обстоятелството, че С. е използвал пътя не по предназначение чрез ясно описани фактически действия, се установява от съставения горесцитиран АУАН за административно нарушение по чл. 104 Б, т. 2 от ЗДвП. Актът е редовно съставен /съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП/ и има доказателствена сила досежно удостоверените в него факти, релевантни за настоящото производство и съставляващи основание за прилагане на ПАМ. Тези обстоятелства се потвърждават и от събраните по преписката - докладна записка.

Налице са материалноправните предпоставки за издаването на заповед за прилага на ПАМ по чл. 171, т. 2, б. "м" от ЗДвП, като при налагането ѝ административният орган действа при условията на обвързана компетентност.

Срокът на действие на мярката е фиксиран от законовата разпоредба на три месеца, без възможност за корекция от административния орган и от съда. Неоснователни и неподкрепени с доказателства са твърденията в жалбата, че АНО не е разгледал хипотезата, че С. би могъл да е влязъл в завоя с несъобразена скорост, не е посочил спецификата на МПС /като например задвижване чрез задно предаване/, неопитност на С., който е млад шофьор.

На последно място, настоящият състав намира, че наложената принудителна административна мярка съответства на целта на закона и на принципите за съразмерност по чл. 6 АПК.

Нарушението по чл. 104б, т. 2, административнонаказателната санкция по чл. 175а, ал. 1 и принудителната административна мярка по чл. 171, т. 2, б. "м" от ЗДвП са нови разпоредби,

въведени в една и съща редакция на закона. Процесната принудителна административна мярка /която не представлява наказание, макар и двете да произтичат от един и същ факт, този на нарушението/ не цели да санкционира/накаже нарушителя и/или трети лица, а чрез неблагоприятни последици за адресата да се постигне правно определен резултат – подобряване на пътната обстановка в страната, ограничаване и намаляване броя на пътнотранспортните произшествия, на загиналите и ранените при пътни инциденти участници в движението. Мярката действително се характеризира със значителни по тежест неблагоприятни последици, но е приета от законодателя недвусмислено, представлява част от действащото право, следва да бъде приложена при извършено съответно нарушение по ЗДвП и изпълнена при наличието на всички материално и процесуално правни предпоставки. Временното спиране от движението на МПС пречатства възможността да се управлява МПС по пътищата, респ. възможността да бъде извършено ново и/или повторно нарушение с него. Сроктът на мярката е постановен в съответствие на предвидения в закона – три месеца. За административния орган не съществува оперативна самостоятелност за определяне на продължителността на мярката, тъй като срокът законодателно е детерминиран като абсолютна величина. Съдът намира, че отмяната на процесната ПАМ би се явила в противоречие с целта на закона.

Оспорената заповед е законосъобразна и жалбата срещу нея следва да бъде отхвърлена.

На основание чл. 143, ал. 3 от АПК жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на СДВР (юридическото лице, в чиято структура е ответникът) юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева, определено съгласно чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ във вр. с чл. 24, изр. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 44 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. А. Р. от [населено място], подадена чрез адв. В., срещу Заповед № 25-4332-002637 от 13.05.2025 г., издадена от И. В. Й. – полицейски инспектор към отдел „Пътна полиция“ - СДВР.

ОСЪЖДА Д. А. Р., ЕГН – [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 100 /сто/ лева разноски по делото.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: